

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

Sub semnul prieteniei

Țara trăiește sub semnul marii sărbători și înscrisă în cronică a politică momentele de cea mai mare importanță pentru întregul nostru popor. În consens stelația marilor înfăptuiri ale celor patruzeci de ani ai libertății, și îndeosebi ale ultimelor două decenii care au consacrat epoca cea mai fertilă a existenței noastre istorice, se adaugă noi și durabile opere ale construcției materiale și spirituale, noi și durabile argumente ale progresului și civilizației socialiste. Între liniile directoare ale acestei construcții, ca o vocation ce se confirmă neîncetat și cunoaște amplitudini noi, deosebite, se cuprind, în indisolubilă legătură, și politica externă a partidului și statului, element definitoriu pentru o țară și un popor care își concep viața și istoria în strânsă relație cu problematica lumii, după criteriile independenței și suveranității. Momentul inaugural pe care l-a reprezentat Congresul al IX-lea al partidului aduce și în această privință o lumină clarificatoare și stă capăt de unghi pentru toate demersurile în materie de politică și înțelegerii, politică al cărei ctitor și promotor neobosit, recunoscut în lumea internațională, este secretarul general al partidului, președintele țării, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Recent s-au consumat două asemenea evenimente cu un larg ecou și o deosebită importanță pentru amploarea relațiilor noastre de prietenie și colaborare. Este vorba, în primul rând, de vizita de lucru efectuată de tovarășul Nicolae Ceaușescu în Uniunea Sovietică, vizită care, așa cum s-a apreciat în ședința Comitetului Politic Executiv al C.C. al P.C.R., prin înțelegerile și rezultatele la care s-a ajuns, se înscrisă ca un moment de o deosebită importanță în dezvoltarea, pe baze reciproc avantajoase, a colaborării și concurenței dintre țările, partidele și popoarele noastre.

Convorbirile purtate la cel mai înalt nivel au consacrat voința de întărire a legăturilor de prietenie și colaborare pe multiple planuri iar înțelegerile asupra cărora s-a convenit sînt în măsură să contribuie la creșterea substanțială a schimburilor economice și la asigurarea unui nivel și mai înalt al colaborării și cooperării economice, pentru edificarea cu succes a noului orizont și afirmarea în lume a prestigiului socializmului. „Ne-am înțeles, sublinia secretarul general al partidului nostru, să facem în așa fel încît aceste relații să constituie în toate privințele un exemplu de raporturi între țări socialiste vecine și prietene, care cooperează multilateral în edificarea noului orizonturi”. Un moment semnificativ al vizitei l-a reprezentat înmînarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, de către secretarul general al C.C. al P.C.U.S., a ordinului „Revoluția din Octombrie”, conferit ca apreciere a meritelor și contribuției aduse la dezvoltarea relațiilor româno-sovietice și în legătură cu cea de-a 65-a aniversare a zilei de naștere. Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R. a dat o înaltă apreciere activității profund principiale, pînă la urmă de înaltă răspundere pentru interesele țării, ale poporului român, ale cauzei socializmului și păcii, desfășurate de tovarășul Nicolae Ceaușescu în timpul vizitei, poziției exprimate în cadrul convorbirilor purtate și a subliniat cu deosebită satisfacție contribuția esențială a conducătorului partidului și statului nostru la reușita deplină a acesteia.

Între-o atmosferă de caldă prietenie, de stimă și înțelegere reciprocă, specifică tradiționalelor relații româno-polone s-a desfășurat și vizita oficială de prietenie a delegației de partid și de stat, condusă de tovarășul Nicolae Ceaușescu, în Republica Populară Polonă. Menită să dea un nou impuls cooperării pe multiple planuri, vizita constituie totodată și un elovent argument al dialogului care generează, așa cum se aprecia, și mai multe sentimente de prietenie, însoțite de o colaborare multilaterală în permanentă și rapidă dezvoltare. Se confirmă astfel încă o dată adevărurile care țin de practica relațiilor dintre țări și popoare unite de același destin al furtării unei noi societăți, se confirmă valoarea și semnificația contactelor la cel mai înalt nivel, din perspectiva unor raporturi care, de la etapă la etapă, dobîndesc substanța celor mai temeinice argumente.

Aceste noi demersuri ale președintelui României confirmă un întreg program, o întreagă suită de norme și principii care călăuzesc prezența noastră în lume și consacra în viața și istoria contemporană un strălucit exemplu de devotament și abnegație față de cauza păcii și civilizației. Întărirea unității și colaborării țării socialiste reprezintă un factor de cea mai mare importanță în afirmarea forței și prestigiului socializmului, pentru dezvoltare, pentru progres social.

Luceafărul

Seninătate

O plimbare printr-un parc public alungă întotdeauna tristetea. Acolo pînă și singurătatea învinge singurătatea sub zborul rotativ și greu de urmărit al rîndnicilor smolite, pulsînd din inimă albă. Cîțiva tineri alunecă pe alee, urînd din patinele lor cu rotile și rid pe furis pentru că unul dintre ei e gata-gata să cadă. Lîngă un loc ferit, cu leagăne metalice crescute parcă din nisipul adus cu camioanele, aerul se umple de un calm ciudat, ca de sunetele unui posibil pian. Sînt mulți copii acolo, sînt ușor gălăgioși, iar scrierile moale de scrierit în mișcare e mai mult intuibl decît audibil. Un copil trece în fugă pe lîngă mine, se oprește și se întoarce să mă privească o clipă. Te cunosc, par să-mi spună ochii lui lumpezi, tu ești un om mare ca toți oamenii mari care stau pe bănci și mă supraveghează. Cum te cheamă, copilule? îl întreb pe mutetele

Tudor Stancu

Continuare în pag. 2-a

POEZIA PĂCII ȘI A PRIETENIEI

Poezii lumii s-au înălțat zilele acestea în jurul a două teme care au devenit la București pentru o vreme o preamărie a danului socializmului. „Ne-am înțeles, sublinia secretarul general al partidului nostru, să facem în așa fel încît aceste relații să constituie în toate privințele un exemplu de raporturi între țări socialiste vecine și prietene, care cooperează multilateral în edificarea noului orizonturi”. Un moment semnificativ al vizitei l-a reprezentat înmînarea tovarășului Nicolae Ceaușescu, de către secretarul general al C.C. al P.C.U.S., a ordinului „Revoluția din Octombrie”, conferit ca apreciere a meritelor și contribuției aduse la dezvoltarea relațiilor româno-sovietice și în legătură cu cea de-a 65-a aniversare a zilei de naștere. Comitetul Politic Executiv al C.C. al P.C.R. a dat o înaltă apreciere activității profund principiale, pînă la urmă de înaltă răspundere pentru interesele țării, ale poporului român, ale cauzei socializmului și păcii, desfășurate de tovarășul Nicolae Ceaușescu în timpul vizitei, poziției exprimate în cadrul convorbirilor purtate și a subliniat cu deosebită satisfacție contribuția esențială a conducătorului partidului și statului nostru la reușita deplină a acesteia.

ranilor ce au purtat războaie chiar și împotriva propriului popor, cu abuzurile și impărlările de tot felul. Poezii românești și așezutele lor de pretutindeni au oferit exemplul unei arte angajate, al unui adevărat militanțism revoluționar. Muzele vorbesc atunci cînd soarta omului este în joc. Poezia este acțiune, cuvîntul este fapt datătoare de sens, departe de orice voință de rău și de indemn la dezbinare. Ceea ce caracterizează pe artiștii adevărați nu sînt virtuozitatea și agilitatea sterilă a negustorilor de vorbe, ci expresia necrutată a sentimentelor esențiale. Da, cînd este da, și nu, cînd este nu! Da, cînd este vorba despre om și despre aspirațiile lui la ferice și pace; nu, cînd se instalează arme nucleare, cînd se intenționează exploatarea și atentatul la resurselor materiale și morale ale popoarelor. Acesta este mesajul poeziei venite la București sub flamura păcii. Căldura sentimentelor, a plauzele multimi de ascultători ai poezilor, cordialitatea manifestată de toți participanții la reuniunile din București și din țară, totul probează marea ecou al inițiativelor de pace ale României, legitimitatea voinței de cooperare și de prietenie ce caracterizează poporul nostru.

INSEMNAȚI DE SCRITOR

DESCOPERIREA CONȘTIINȚEI DE SINE

1. După treizeci de ani de absență, maestrul se întoarce în orașul său natal. E celebru de-acum: două posturi de-aice sale se învîrt în manualele școlare, opera i-a fost încununată cu numeroase premii literare, a călătorit mult prin țară și prin străinătate, nu trece o săptămîna în care să nu fie citat în vreun articol de revistă sau într-un capitol de carte. Acasă n-a mai fost de mult, timpul îl este foarte drămuț, a tot vrut să se întoarce la mormintele pe care le-a lăsat în cimitirul de pe deal, dar mereu l-au oprit îndalțorii de ultimă oră.

Acum coboară din tren, se cazează la hotel — nu vrea să inoportuneze pe nimeni —, merge la cimitir, dar nu poate sta prea mult pentru că ploaia, revine în oraș, intră în librărie și caută orgolios din priviri cotoarele cărților sale în rafturi. Găsește două titluri și e mulțumit sau poate că nu găsește niciunul și e de asemenea mulțumit, însemnă că scrierile sale sînt cumpărate imediat ce apar. Ploaia, ploaia meru, ar trebui să se întoarce la hotel, să dea niște telefoane, să-și caute vechii colegi de liceu și pe fata pe care a iubit-o „pe-ntre toată viața”, dar pe care cine știe cum o cheamă acum, care sigur nu mai poartă codițe. Nu vrea să riste o dezamăgire. Își cumpără niște reviste, le răsfoiește și găsește într-una o povestire de-a sa cu fotografia care-l înfățișează șezînd la birou, în fața unui raft cu cărți, iar în alta o recenzie — elogiioasă desigur, după numele celui ce semnează articolul —

Patruzeci de veri bogate

Culorile patriei
S-au îndalțat în patruzeci de raze de soare,
Zborul faptelor unindu-ne!
Umăr lîngă umăr — pădure dacică
de stejari —

Patruzeci de primăveri senine
Peste creștele bărbăților constructori!
Astfel am aflot cum să fim:
Putem și demni și buni
În patruzeci de veri de pace.
Început de belșug:
Patruzeci de toamne peste
sînul patriei roditor.
Izvoarele și munții și dealurile și cîmpia,
Chiar Dunărea albastră
și marea ce-o așteaptă,
Ni s-au supus.
Suhile naturii și-au plecat fruntea
Sub patruzeci de albe rotiri ale iernii.
Slavă ție, brav conducător,
Partid al celor harnici,
Purtîndu-ne spre zorii comuniști
Ai patriei române!

Ion C. Ștefan

În pagina a 3-a:

CRITICA TÎNĂRĂ — UN ARGUMENT PENTRU ACTUALITATE

● Articole de: ● Sânziana Pop ● Dumitru Radu Popa ● Nicolae Georgescu ● Alexandru Horia

Literatura română — azi

S-a făcut adeseori, se face și acum, de pe poziții favorabile sau nefavorabile, o comparație de ansamblu între literatura scrisă și publicată în România în perioada interbelică și literatura actuală, de după 23 August. Uneori se spune că nu a fost atins încă nivelul înalt la care ajunsesse literatura din perioada interbelică, alteleori se afirmă cu tărie că a fost atins acest nivel, afirmată rămînd, ca și negația, la suprafața lucrurilor, aceasta fiind deșlefătrăsură de unire dintre cele două moduri de a aborda problema. Fiindcă un fenomen, mai ales un fenomen de o asemenea complexitate, cunoaște și ruptura, continuitatea nefiind, nici măcar în condiții normale, simplistă și liniară, cu atât mai mult în condițiile unor mari schimbări sociale și politice, cum s-a întîmplat la noi, după 23 August. E de remarcat, dacă e să nu ne depărtăm prea mult de comparația invocată la început, că literatura perioadei pe care o trăim s-a limpezit la chip și s-a afirmat plenar într-un număr mai mare de ani, datorită unor cauze obiective dar și subiective. Ea există însă, deosebindu-se de literatura din trecut mai apropiat sau mai îndepărtat printr-o angajare politică detașată și fermă.

1944-1984

PATRU DECENII DE CULTURA SOCIALISTA

care nu mai cere demult „răbat artistic”, cum zic și tot zic „tovarășii esteți”, elitistiști măturșiți sau nemăturșiți. Altă deosebire, extrem de importantă, rezidă în întărirea și creșterea în profunzime a caracterului umanist al literaturii române, pe linia celor mai vechi și mai puternice tradiții. Se poate vorbi totodată de o mai strînsă și mai intensă legătură cu poporul, vocabula aceasta sunînd în gol și în desert numai pentru cei ce nu au manifestat și nu manifestă un interes real față de soarta acestei țări, față de prezentul și față de viitorul ei — și față de trecut, bineînțeles. Numai asemenea neîmplinții care au rămas în afara țării pot spune că a scrie despre oamenii de

azi, de aici, din România, este egal cu a descrie „avatururile nulității”. S-o spună, într-adevăr, trebuie să facă și dumnezilor ceva, îi înțeleg în privința aceasta, mai ales că totdeauna a fost așa: cei ce n-au putut construi au săpat la temelii zidului înălțat de alții, sau l-au strînit cu năroii pe meșteri, să-i orbească, ori să-i nimiccească. Spiritul acesta nihilist-dogmatic și proletarișt-modernist s-a manifestat din plin și în perioada de început a edificării literaturii noastre noi, ostrăcindu-i programatic valoarea (în numele ideologiei), numai și numai în numele ei), operînd ca în codru, într-un domeniu în care se cere grija și competența foarte multă, grija și foarte multă competență, aceasta fiind una din cauzele care au făcut ca maturizarea și manifestarea plenară a literaturii contemporane (de domeniul evidenței a cum) să se producă într-un timp mai îndelungat. Spiritul acesta, e bine de știut și de luat seamă la acest aspect, există și astăzi, există și insistă, combătînd ideologia de pe pozițiile valorii, deznigrind și mărunțind (cu patos, ba chiar cu fenezle) literatură care nu-i este pe plac.

Ion Lăncrănjan

Continuare în pag. a 2-a

EPOCĂ ȘI POEZIE (I)

Care este profilul general, care ar fi schemele tipologice, conducînd la alcătuirea unui portret plauzibil și „curprinzător” al poeziei române postbelice, lată întrebări a care răspunsurile nu sînt deloc la îndemînă. Un portret-robot, adică o sinteză bazată pe o unică normă dialectică, în sensul perichilor tradiționalism-modernism, continuat-avangardism, reflectare-experiment, patetism-intimism, obiectivism, conștientism, se echilibrează sau dezechilibrează periodic și permit definirea structurală a unei epoci, nu poate acoperi realitatea: poezia actuală este de o mare diversitate la nivel tematic, structural, stilistic, — de o mare varietate a experiențelor existențiale, ideale și de o plurivalență a concretizării textuale.

Strict operațional, însă la nivelul pur al abstracțiunii, așadar reconstruind frazele de mai sus, s-ar putea înregistra două direcții, fără ca ele să dezoilte suficiente criterii de clasificare și fără să poată fi absolutizate. Să le notăm totuși, printre altele dezavantajele avînd și calitatea că, deși opuse, nu sînt ireconciliabile. O direcție ar fi aceea a dialecticii transformărilor liniilor directoare ale poeziei românești, mai cu seamă ale celor interbelice; transformări adesea neașteptate, așa încît înscrierea într-o tradiție devine tot mai mult un mod de a formaliza, decît o realitate organică a operei (genul proximo și diferența specifică). O altă ar reflecta atitudine de desolidarizare față de universuri imaginare și toposuri poetice inuritoare. Trebuie și aici nuanțat: negațiile estetice violente, chiar conținute în operă, nu sînt specifice ultimelor patru decenii, poate cu excepția începutului.

Între acești doi poli începe, de fapt, discuția. De aceea, afirmația că asistăm, în poezia actuală, la recuperarea spiritului avangardiei, că după 1945 „nu există alte modele decît cele avangardiste” (Marin Mincu, *Avangarda literară românească*) nu este valabilă în ansamblu. Notărilor reșartate de geolă literară, curent literar, generație literară, program estetic, nu mai sînt aplicabile acum, ca în prima parte a secolului, de exemplu, „Material de dicționar”, cum s-a spus (Marian Popa), este însă cert că perioada în discuție nu este una „de tranziție”, în ciuda aspectului eterogen, ci de deplină maturitate. Absența curentelor pare chiar oarecum normală: unitatea de convergenți estetice nu se mai manifestă programatic, vîrsta literaturii fiind alta. Noutatea nu reprezintă o finalitate la nivel general, al colectivității care îmbrățișează o serie de principii și o conduită artistică, pentru că tocmai conștientă noutății s-a schimbat. Este o mutație calitativă: scriitorul actual are în spate o istorie complexă de atitudine estetice și valorificarea lor obiectivă. O epocă atît de bogată în evenimente a înlăturat, s-ar presupune, nevoia, polemică, de a restructura esențial, periodic, gîndirea artistică.

Individualitatea poeziei românești postbelice este rezultanta directă a varietății ei. Alături de diversitate, se cuvine menționat și un alt aspect, foarte evident îndeosebi în ultimii 10-15 ani: valoarea medie ridicată. Este acesta un argument ce servese finalmente comparatiștii, însă, poezia interbelică, momentul considerat de culme al literaturii române, iar comparatia nu dezavantajează în nici o privință lirica de azi, dimpotrivă. Poezia reprezintă, fără îndoială, punctul forte al literaturii române din ultimile patru decenii, superioritate care nu încheie și un exclusivism însemnînd că-proba sau teatrul nu ar fi „competitive”. Este o impresie de ansamblu și comparația cu alte literaturi europene, în privința poeziei, ar fi în favoarea noastră. Ultimele decenii au afirmat simultan cîțiva mari poeți, cu o prezență artistică deosebit de pregnantă, alături de o impunătoare suită de autori valoroși.

O primă particularitate, ce se cuvine doar semnalată, discuția ținînd, totuși, de o altă etapă a literaturii române, este prezența activă a clasicii poeziei interbelice. Eugen Simion a scris o carte de peste 400 de pagini pe această temă. Scriitorii români de azi (1976) vorbînd de „prezența spirituală vie și fecundă, cu

o mare influență asupra generațiilor noi”. Prezența în conștiința literară a lui Argeșzi, Blaga, Barbu, Bacovia, Philipide, Voiculescu etc. nu e de pus la îndoială, deși cîțiva promoții își procură cu greu cărțile lor; în conștiința publică unii dintre marii poeți și nu numai ei) reîntră după 1954-55. „Reaparitia lui Argeșzi în 1955 în cîmpul poeziei contemporane a fost resimțită de toți ca o întoarcere a poeziei românești la marile teme, publicarea posturilor lui Blaga a fost o revelație și o bună parte din poezia tinăra de azi se revendică din lirismul magic cu o notă existențialistă mai accentuată în aceste poeme scrise în amurgul vieții”. Pentru cîțiva ani buni clasicii sînt contemporanii scriitorilor în formare — sint contemporanii realității sociale de astăzi. Căzurile cele mai spectaculoase le constituie Tudor Arghezi prin *Cantaecul omului* (1956), precedat de *1907 — Peișaje* (1955), apoi prin volumele din deceniul următor, Al. Philipide (*Monolog în Babilon*, 1967) și, postum, Vasile Voiculescu cu *Ultimele sonete inchișute de Shakespeare în traducere imaginară* de... (1963).

Cronologic dar și tipologic, poezia de după 1944 a cunoscut cel puțin două mari momente resurrecționale. Primul este situat în continuitatea poeziei interbelice dar întoarce, în același timp, să impună o dimensiune nouă: sînt anii dintre sfîrșitul războiului și 1947-48. Nu e atît vorba de o perioadă perfect structurabilă din punct de vedere estetic, ci de o atmosferă și de aparițiile ei memorabile, care vor produce — e adevărat, efect întîrziat — o veritabilă „democratizare” a limbajului liric. Poezii din jurul revistelor *Cadran* și *Albatros*, tinerii scriitori

Costin Tuchilă

Continuare în pag. a 2-a

AVRAM IANCU — sentiment și istorie

Se împlinesc 160 de ani de cînd teișii s-au deschis — frînturi din cerul sub care vor deveni istorie. O istorie care înainte de a fi învățată din cărți o porți în singe transmisă ereditară pentru a nu se putea contesta autenticitatea. Pe canavaa acestei istorii Iancu nu este doar Jertfă, ci și izbînda sentimentului de apartenență. De aceea, el nu poate fi povestit și nici cuprins într-un discurs geometric al poeziei și simțit, rostuit cu toată ființa așa cum însuși s-a dăruit istoriei noastre. Deel să mă lerte istoricii care vorbesc despre cei intraiți în legendă și mit — Iancu, Bălcescu, Horea, Basarab, Mușatină și în loc de fantele acestora evoc doar duhul lor energic răzvrătit și identitativ cu natia sîrită să înfrunte nu o dată imposibilul „centru simplului motiv că vroia să-și cultive grădina în dreptate, libertate și omnie”.

La nici vîrsta unui sferi de vese Iancu în funtea moților lui a condensat în națiune întreaga voință de emancipare a maselor din Ardeal. Reacțiunea zădușită din rugămintele ei orindului și-a strîns rîndurile și și-a apropiat terțiul, s-a ridicat de radicalismul lui Kossuth pentru că gîndul lui Bălcescu și Iancu s-a nu devină forță mințitoare de aspirări. Iar dacă în fație ei au fost vremelnic învinși cu atît mai temeinic le-a rodit gîndul pă-tiuns în singele și conștiința acestui neam. Tardivă împlinirea pentru strălucitul de Gorunul lui Horea, Dar de bună seamă de cîte ori Gorunul se încarcă de frunza primăverii irișii Iancului vîd cum ploșoare frunțile noastre se pleacă învoind: „Iancule mare, Iancule tare, cu noi să fii”.

Grigore Zanc

În acest număr: ● „POEZIE ȘI PACE” — versuri ale participanților la festivalul internațional care a avut loc în această săptămînă în Capitală ● Rememorări de Mircea Micu ● Poeme de ● Ion Iuga și ● Dumitru Udrea ● „Minzul roșu” — proză de Cornel Nistea ● Numele poetului de Cezar Ivănescu ● Cumpănă de G. Alboiu ● Poșta redacției de Ion Gheorghie ● Pseudo-cultura pe undă scurte de Artur Silvestri

Descoperirea conștiinței de sine

Urmare din pag. 1

lele audiate vorbesc între ei în șoaptă. Apoi cineva la cuvântul, se exprimă elogiis și amintesc în trecut despre articolul pe care l-a publicat al intr-o revistă literară din Capitală. Următorul aduce și el argumente în sprijinul validării materialelor citite și face, de asemenea, referiri la articolul amintit. Discuțiile durează peste o oră, devin la un moment dat clocoțitoare, cel ce conduce ședința este obligat să intervină pentru a calma spiritele. Maestrul se străduiește să-și aducă aminte de articolul acela atât de desomenit, dar nu reușește nicicum, deși face și el însuși parte din colegiul de redacție al revistei cu pricina. Discuția devine incandescentă și în punctul ei critic cineva are ideea de a-l lua drept arbitru pe Maestrul, acesta știe gândite ce să spună, vrea să fie cit mai la obiect dar el, obișnuit să vorbească în fața săliilor pline, nu știe ce să le spună celor unsprezece cenacii de la casa de cultură a orașului său natal. Valori pe care le promovează de altă ori rămân aceleași, dar articolul pe care nu l-a luat în seamă la vremea respectivă și se pare acum deosebit de important, la fel cum deosebit de important i se pare acum și fragmentul de roman al lui Pașare I. Viorel — despre care a aflat într-o timp că a publicat mai multe încercări literare — și la fel de important i se pare acum și destinul politic al lui Vasile Iteu, tânăr care a mărșăluit și-a trimis un manuscris la concursul de debut al unei edituri. Și, în timp ce Maestrul își caută vobedile, pauza se prelungește, mai în cineva cuvântul, ședința continuă, de cîteva ori este pomenit în referinți și autoritatea numelui Maestrului, după care se face concluziile și oamenii pleacă pe la casele lor.

Pe strădii nu mai plouă. Maestrul merge în urma grupului — care continuă cenacul și pe drum — vede cum Pașare I. Viorel este salutat cu respect de către trecători — da, Pașare I. Viorel a publicat mai multe povestiri în revistele țării — și mai ales vede cum i s-a dus falma președintelui cenacului, un profesor de la liceul din localitate, autorul a două plăcuțe de pariete.

Există în țara noastră o mișcare literară care se redescoperă mereu pe sine. Fenomen firesc, vizi, doar că seriozitatea, așa zice chiar gravitatea cu care se petrece acest fenomen tîne de acum de o tradiție în acest sens. Societățile culturale au constituit întotdeauna un ferment spirital în viața poporului și gîndim de pildă, doar la însemnătatea politică și culturală a ASTREI — iar condițiile concrete de azi nu au diminuat cu nimic rolul generos al unor asemenea instituții. Cenacul Uniunii scriitorilor înființate în marile orașe care nu se pot constitui (în) în asocierea de scriitori și de critici, de critici profesionali și creatorilor. Dar întreaga rețea a lui de largă și cuprinzătoare a societăților literare, cenacurile de întreprinderi, școli, instituții, a făcut posibilă nașterea unei imense păturii de cititori avizați. Niciodată ca acum cercarea de așteptări și așteptări nu s-a odată ca acum publicul n-a fost atât de pretentios, niciodată ca acum n-au existat în România atîtea aparate care adevărate bibliotecă în ele. Unii cititorii place Marin Preda, alții Laurențiu Fuiga, cel de-al treilea îl preferă pe Erolan Crișlieu în de artă și de știință a succesului. Dar remarcabil este faptul că acești trei autori și pe lângă ei încă o mulțime de prozatori, de poeți și de dramaturgi, există cu toții în conștiința cititorului român pentru care nici un tiraj nu este îndeajuns, nici o nouă apariție valoroasă prea mult.

Marea literatură n-are o ofertă model reprezentativă unui tip de literatură, un loc al accesului pămînt. Spunînd Harpagon și de adevăr, Romeo și Julieta rămîn vecinici îndrăgostiți, Dinu Pătrăuică parvenitul lipsit de scrupule, Svejk bunul simț popular. Mai mult decît zeci de tratate, aceste personaje — acum n-avem — în decriu sufletul uman în înălțimi și în prăpastii sale. Schilman și descompert o civilizație fabuloasă pe care noi o neoseam de la de mii de ani datorită geniului unui rapsod orb. Așa și literatura au capacitatea de a conserva straturile de umanitate în condițiile în care piatra este expusă eroziunii timpului, lemnul și fierul se corodă și cetățile însele sînt — vai! — de atîtea ori distruse de măcelurile dintre oameni. Dar nimeni, niciodată cit va mai rămîne o comunitate umană pe acest glob, nimeni nu va uita oareze imaginea pe care ne-a lăsat-o Iliada și Odiseea și celelalte epopee ale umanității. Alături de aceste reperi cetera oferite de artă există o creație la fel de mare care păstrează via imaginea unui popor sau a unei anumite epoci istorice. Nu există cronică mai fidelă a Rusiei secolului trecut decît cea pe care ne-a lăsat-o romancierul rus, Lev Tolstoi. În fel cum nimeni nu va înțelege adevărul perioadă a secolului al-19-lea în prealabil pe Balzac, Shakespeare, cînd își localizează unele piese în afara Angliei, nu ne lasă nici un fel de mărturie plauzibilă despre „desertul Boemiei”, sau despre Athena, ci ne transpune tot în țara în care a trăit.

De din cenacurile risicite pe tot cuprinsul țării se va naște cronica locului și timpului respectiv, tipuri înconfundabile pe care — iată! — nici marea noastră literatură nu le-a dat încă. Se tot vorbește de datoria încă neovărată a scriitorilor noștri de a ne oferi un mare roman reprezentativ pentru epoca pe care o trăim. Este adevărat, dar la fel de adevărat este și faptul că nu avem încă un înconfundabil de personaj literar care să fie recunoscutibil prin el în fața întregii lumi.

În cenacul literar al orașului natal al Maestrului, Pașare I. Viorel și Vasile Iteu sînt două prezențe concrete, două speranțe. Maestrul este un tânăr care a scris o carte deosebit de importantă în fața Bucureștilor, Iasi sau Timisoara, dar speranțele mari se pun acolo tot în cei cîteva oameni care se înființese de două ori pe lung în sala mică a casei de cultură. Mărinț sfera, putem spune că li citim și ne încintă mereu și mereu marile scrieri al contemporaneității, pe care ne luțăm să-i cunoaștem în original (cit și cînd sîntem în stare) sau în traduceri. Dar speranțele și certitudinile noastre sînt tot Preda, Fuiga, Breban și ceilalți maeștri pe care-l avem în ograda limbii noastre. Literatura română se află, ca de obicei, în fața personajului și romanului său reprezentativ, în fața unei noi descoperiri a conștiinței de sine.

Seninătate

Urmare din pag. 1

și el, ghicind că nu mă interesează numele său întreg, îmi silabisește pierdut: numele meu este seninătate...

A crede în cel de lingă tine în orice moment este întotdeauna o probă de forță. A nu-i suporta propria neîncredere pare să fie doar o dovadă de slăbiciune cînd puterea care fascinează nu e decît o chestiune de conjunctură. Natura a clădit omul. Poate cu migală, încet, poate dintr-o singură și genială zvonire. L-a făcut exact așa cum a vrut ea. Și îl gîndi prevește natura așa cum vrea ea să fie privită. Dar omul e nemuritor și nemurire înseamnă perpetuă schimbare. O perioadă de timp oamenii sînt copii. Poate că numai atunci își trăiesc adevărata puritate, rupți de constiența existenței lor, desi parca mai legați de natură ca niciodată mai tirziu, neștiind încă val, ce este nostalgia. Pînă și brîncul dat cu cotul vecinului de la buza toboganului din parcul de distracții este pur, nedismulit, iar tipărele zgolbit zboară pe sub cer ca niste păsări de cenusă. Iată, copilule, eu ocrotesc gîndul despre tine așa cum îmi ocrotesc propriile-mi visare, uitm de forța cuvintelor lui Hus aruncate peste flăcări, cuvinte din care trăim noi, eterni copii ai lumii.

CRONICA LITERARA

IRINA GRIGORESCU: «Lectia de adio»

acum soțul fostei eleve, care se juca de-a Robinson și Căraea pierdută și pe Ron B. al lui Radu, colegul care se lăuda că dăduse foc școlii și a cărui amintire puternică revine obsesiv și decisiv în acest roman, care vorbește de întimplări petrecute după moartea lui, pentru că Ron B., alias Radu, nu mai este printre cei vii. Autoarea nu-și propune să înlățească dialogul și să-i deșlege apoi enigmele. Nu vrea altă din Robinson și Inocenții, așa că se ce a dat foc școlii. Nu vom afla nici din Lectia de adio de ce a murit Radu. Autoarea îl plac lucrurile și faptele învalute în mister, dar nu din simpla grație a ei pentru că se pare crede în el. Lectia de adio este fără a căuta o dezbateri amănunțită cartea intrată în viața a fostilor adolescenți și a modului în care ei rezistă împotriva. Puri și sinceri, ei se modifică sau nu la anumite momente ale existenței. De aceea o funcție specială o are în paginile romanului fotografie, documente, amănunțit, trecut. Refugiu în lumea școlii nu mai este salvator, dar prezenta documente de via a trecutului este dominantă și face frumusețea acestor cărți despre oameni care vor să rămîni puri. Irina Grigorescu descrie o lume înaltă ca o insulă, prizonieră a propriilor și amatori de familie, tradiții, obiceiuri, războaie, și de

liberare în proiectele bene conservate, încit chiar și conștient, vreau să nu, se produce în acest sens de pădure al cârui liant afectiv este foarte puternic. Cîrui care-și amintesc că momentele momentele cruciale ale lui, mod. ca amintirea a sărit în fața hărții și a pune pe hărțile de la Via Varului, nu este un bănuț pentru automatism și un mod de a pune Căraea și rezultatul de modificările și mentalitate sau s-au produs în familia lui. Lectoria cu Via Varului este o lecție de morală. Alături de Căraea, alături de lui, Maria, alt model uman și alături de ea și muzicianul Natian Văntuș, care a fost soțul Caterinei, moartea lui este deosebit de mare și deosebit de tragică. Irina Grigorescu prezintă pe toți componenții ei, generalii, muzicienii, regi și regine în lumea deosebită. A doua generație este cea a descoperirii unei noi povești, să mai rămîni clubul viat: zona însoțită de bătrînii. Cea de a treia, în fața de bătrînii de la engleză, este privită de noi de o nouă generație cu un sentiment de însoțire: nu mai pretensez lupta dintre bine și rău și nu pun suflet în ceea ce fac sau nu fac, dar rămîni în literatură pe care o găsim, fiind preocupată mai ales de

M. Ungheanu

Literatura română — azi

Urmare din pag. 1

îndemînd la abolirea politicii și la îndepărtarea de social, exaltînd în același timp mîndria și derizoriul, vîzînd în imitațiile de cinci parale viitorul întregii literaturi, vînd cu tot dinadinsul să facă din micul burghez din micul spertar ideea de mare mîndru (opozant) un „stil problematic” al lumii de azi, a lumii care trăiește și cunoaște, în primul rînd, patosul dăruirii și durerea aducătoare de bucurie a luptei și a sacrificiului. E de observat și de remarcat, de asemenea, că spiritul acesta se manifestă în fața celor care arăta atunci ca un devers în mijlocul cărui ar frîntina născut medicilor și A. Toma și tot așa, fiindcă A. Toma nu a fost nici singur și nici singular, el a făcut parte dintr-un fenomen anume, devenind peste noapte academicien și „poet național”, cum au devenit decaltri și alii alții, notîndu-se în această perioadă că și poezia de „scriitor frunțat”, generalizîndu-se ca toate că unele dintre ele au trecut prin dificultăți mari, cunoscînd interdicția sau chiar existența constituțională în cele din urmă într-un factor pozitiv, apoi negativi și imăgnărat fără aceste mari și distincte personalități (fără Sadoveanu și fără Călinescu, fără Argeș și fără Vlaicu, fără Camil Petrescu și fără Philipide, fără Blaga și fără Voiculescu). Ce-l drept, epoca ar putea fi imaginată și fără această prezență fecundă, dar ea arăta atunci ca un devers în mijlocul cărui ar frîntina născut medicilor și A. Toma și tot așa, fiindcă A. Toma nu a fost nici singur și nici singular, el a făcut parte dintr-un fenomen anume, devenind peste noapte academicien și „poet național”, cum au devenit decaltri și alii alții, notîndu-se în această perioadă că și poezia de „scriitor frunțat”, generalizîndu-se ca toate că unele dintre ele au trecut prin dificultăți mari, cunoscînd interdicția sau chiar existența constituțională în cele din urmă într-un factor pozitiv, apoi negativi și imăgnărat fără aceste mari și distincte personalități (fără Sadoveanu și fără Călinescu, fără Argeș și fără Vlaicu, fără Camil Petrescu și fără Philipide, fără Blaga și fără Voiculescu). Ce-l drept, epoca ar putea fi imaginată și fără această prezență fecundă, dar ea arăta atunci ca un devers în mijlocul cărui ar frîntina născut medicilor și A. Toma și tot așa, fiindcă A. Toma nu a fost nici singur și nici singular, el a făcut parte dintr-un fenomen anume, devenind peste noapte academicien și „poet național”, cum au devenit decaltri și alii alții, notîndu-se în această perioadă că și poezia de „scriitor frunțat”, generalizîndu-se ca toate că unele dintre ele au trecut prin dificultăți mari, cunoscînd interdicția sau chiar existența constituțională în cele din urmă într-un factor pozitiv, apoi negativi și imăgnărat fără aceste mari și distincte personalități (fără Sadoveanu și fără Călinescu, fără Argeș și fără Vlaicu, fără Camil Petrescu și fără Philipide, fără Blaga și fără Voiculescu).

pus și se pun cele mai scurte probleme. Literatura depunînd și odată această structură, care a pornit de la un și un literatură în el, subliniază dinadins acest fenomen, cunoscîndu-nei, scriind și alții: în ceea ce privește, fiindcă într-o prefăcătorie reprezentativă de scriitor au loc și schimbări în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau a călătoriei, cînd în ceea ce privește și distingi subiectivitate, nu e cum crede că un „orbete” căruț din căruțe cu epitelă roșie a defuncților clasice, care se trage de la necne, ba din stînga, ba din dreapta, îndemînd la fronda, cînd generalizarea „academică” depunînd sau

ion iuga

După truda zilei

Ca un dovleac de giundri mi-e capul
cald pină-n simbul
pe sinii tăi
lustruți de cîntecul lunii
după truda zilei

cum respiră-n auzul meu
aceste mici mușuroaie de ceară
și coapsele se ridică
pe scara de apă
lovindu-ne-n clopote de mătase de aer
după truda zilei
dumnică obazăului tău
imi deschide visele

Dragoste

Cum te mingia umbra mea
ființa mea în bina umbrei respirînd
după bătaie inimii tale
Doamnă
exotică grădini
în care visele cîntă

parcă mă cuprînd mătăsuri
zorii cînd prin noi țoșnesc
florile grădiniîi smulse din oglindă

picură cu busuioi prin crini
umbra cărniî mele-n urma gurii
parcă lenești ori mai plutești puțin
către fărîmul țoare-ai umbrei mele

Un lunecos april

E vremea să-nflorim fără sfiid
un lunecos April respiră cald
e curăție-n mugur și-i răcoala
de viață-n floare cînd te scald

statuie de faianță-n văi lunare
pe pielea ta petală citu-i rugă
orde-nțiplarea drumurilor
ne-au întîlnit la cruce-n Khalyl-lega

dumitru udrea

VII
Comandoul
Destramă
Rătăcind cunivtele
Crestate în neliniște
Intr-un abator
Invadată de șoareci,
Cimpla eternă
Invață caligrafia
stelor
Strivite în alb
De roua din tăciune.
VIII
Umbra visării
Aruncă zvonuri

explode-l de alb și prăbușire
codrii-n haideci și mările-n ivaore
vorbec cu singele din noi dind șire
și stele cerului cîd nu le are

e clipa de-nflorim fără sfiid
visul se-nțucă de acest April
și nu-i păcat chiar sub o lună pală
trupurile noastre ietr-un dulce stil

Mai bate verbu-n întrebare

Vremea pe chipul meu mai scrie
și-auzi în tine anii înfund
parcă-i de gheoță aripa-nrîde
și vorba o ființă leneșind

mai știu aprinsă locașii în mine
ești zvonul alb al crîmilor striviți
mai povestește-n cer desparte rime
trupul tău roșu-n pași neoroșiți

se rape-n două timpul și în clopot
mai bate verbu-n dungă-întrebare
prin ierburile de cerneașă să mai pot
ieși pe țarm din iodul ars de sare

Joc de-a războiul

De căldură se topesc pereții
de durere oamenii fug în sicrie
mumetele-i o arză de flacăra și apă
barbarizînd în cîmpie

păpaya molozul de erbari cum scrie
pe palmile mele palide semne
ochii-n deschis în săbiu de lemn
copii sub lemne

nu mai joc - i-am spus serii
intineric a coborît peste mine
ziurile au cuprins viața
prăbușindu-se-n mine

nu mai joc - am strigat zorilor
doi cocoiși singerau pe cer
nu mai auzeam nici un clopot
în luma căzuse năpăziteiul ger

Luminile străzii

Arăd vitrine de lumină
parcul o explozie stellară -
foarec ucigași și hoți de buzunare
fug în noaptea dincolo de oraș

mai puternic Edison
mai puternic lumină decât armele albe -
și revine dragostea-ntr-o Bero
printre plopi nu mai singură luna -
lămpile străzii veghează

tu mi-ai înscenat
cea mai puternică armă luminată-o

Sinii tăi mere cerești

Inverzeste lumină
printre ierburile sacate
vine noaptea cu negre fructe la mîini
din cer carne năpăzită roșă
peste filme peste ochi
parcă lumăre subțiată de figură
ca călcăie singurimă prin spălat
vine noaptea prin ierburile

lingă droșeri
pe mină-mi de suflet
sinii tăi albești visul
măre cărești
de lumină-nverzită

Infloresc timpul,
Cînd dincolo de aer
Alcărgă sufletul

Ură fatina,
Cînd dincolo de vitroz
Cînd de vitroz
Cînd de joapă

Ca o răpătară
strania,
lar colorita lumii
Se tulbură aieres,
În comăta pasăre
Pierdută la zădă.

X
Zăpezi subțiri,
Îmbrășmînd
duminiți,

Se zbat prelung
în nopți de vis
Și trece albă
O stea de iubire,
Ce încomăță-n
egliză

În umbra aiei,
Imi crește un ochi
Și lăudari graie
Mi-ocăpără lînga
Ce vesnic mi-a mîini.

XI
Plează peste clipa
Incerătată
cu dragostea
Și garol semăntului
Bîntuie ochiul,
Cînd belnovă
de stele

Viscole adînci
Bîntuie calea
De visăni deșarte
Și ninge cu stele
Pe aripi de futur.

XIII
În rotundul secundei
Se zbate timpul,
Ca un suris bolnav
Desenat pe țoșner.

Cuî orboc
În gaura albastri
Și licărie
de-nțineric
Arăd depărtarea.
Peste brumă,
Spînzură stîlne
Stele de dor.

după ce tata ne-a lăsat în seama lui Lie
și s-a înrolat în armata de partizani
pentru a opri zvastica să ocupe Valea,
Orășu și cu mine am împărțit ograda
casei în două și ne jucam de-a războiul
cit era zita de mare. Sămulețul de scurcere a de-
jecțiilor de la cotețul porcinilor. Le-am declarat
grădina naturală și n-aveam decît să aruncăm
cîteva găleți cu apă în cocina ca Rîul Repede
să curgă galben-marooniu și înspumat, ducînd
cu sine tot ce îl înținea în cale. Peste acest rit-
fluviu, ce delimita vasele noastre imperii in-
flabile, făceam încurșuri comitînd dezastre:
dădeam foc, luam ostateci și ucideam, mai ales
ucideam.

- Ești un vesnic însetat de hegemonie, Ora-
șu. Ieri mi-ai propus pace, ai semnat un armis-
ticiu pe care o zi mai târziu l-ai declarat nul și
neavenit. Mă voi plînge Curții Internaționale
de Supraveghere a Securității și Integrității Sta-
tale. Mi-ai cucerit un întins teritoriu dintre cin-
cină și cotețul gâinilor, pămînturile cele mai
mănoase din imperiu. Ai profitat că acolo nu
aveam trupe.

- Soldații tăi de pe graniță tulbură necon-
tenit liniștea locuitorilor mei din zona de fron-
tieră. Pe fluviu au fost descușite cadavrele a trei
grăncieri cu căști negre. Este un act de provo-
care fatidică.

- Ostașii mei nu ucid decît atunci cînd sînt
atacați. Singur îți-ai omorît grăncierii și le-ai
dat drumul pe riu ca să ai pretext de război.
Drept urmare la cele spuse, a început să mă
bombardeze cu cocolosi de argilă înmuiată în
reziduurile ce se scurgeau din cocina, umplîndu-
mă cu noroi și substanțe urît mirositoare.

- Nu puteam suporta o asemenea situație. Trebuia
să trec la contraatac, să-l fac inofensiv. Și cînd
se aștepta mai puțin, l-am aruncat în față pur-
mul de țărîna ce-l aveam în mină dinainte pre-
gătit.

- M-ai orbit, Dalmațîn. M-ai orbit de tot. Mă
voiașubina!

- A prins afora de deasupra capului și-a tras.
Un potop de pietre, bucați de cărămidă, pămînt
și prundiș s-a abătut asupra taberei mele, pre-
facînd în ruine edificiile unei civilizații mila-
nare. Nu mă așteptam la una ca asta. Orașu
mă surprinsese. Meruși imi rezerva cîte o sur-
priză. Abia acum înțelegem de ce zăbovește se-
ara atât de mult pe acoperiș și stăruie să ne
instaleze taberele sub streșina hambarului.

- De acum ești înfrînt, Dal. Imi ești prizonier.
Nu știu cum ar fi continuat ostilitățile dacă
n-ar fi sosit el. De bună seamă stătuse o vreme
dincolo de porțile și ne privea.

- E cineva rănit? Aveți nevoie de ajutor?
A întrebât tata, întirzînd să intre în curte.
Îmbrăcat militar, cu ranita în spate și arma
în handulă, părea un străin, un războinic de
pe altă planetă. A tras zăvorul cu mina stîngă.
În dreapta avea o altă armă.

- Zimbetul și privirile erau ale lui, ca și vocea,
cam obosită. A întins minile și ne-a luat în
brațe. Mantaua aspră, în care ne-am ascuns fe-
țele, mureșea întepător a naftalină, și ne-am
ridicat capetele în dreptul gîtului. Intre guler
și piele palpită un aer fierbinte. S-a așezat cu
noi pe pragul colibutei, și-am rămas așa, ca
într-un vis, timp îndelungat, auzindu-ne unul
celuilalt bătăie în inimă. Într-un târziu,
cînd ne-am desprins din înțelestarea acelei dulci
înforță, ochii lui mari și albaștri ne-au învâ-
lățit tot mai mult într-un balsam efiorant și
ocrotitor. A rezemat arma de stîlp și și-a scos
ranita. Sub manta, de centură era prinsă cartu-
șiera. S-a deschiat unul cite unul nasturii de
la veston. Abia apoi ne-a întrebare de consen-
tă de ce nu-l respicăm.

- I-am cerut voie lui Lie să ne lase la soare.
În pivniță îi înțineric... răcoare și umezeală.
- V-am făcut un asternut din paie de ovăz
și otavă. V-am lăsat acolo cele trebuitoare.
- Lie zice să-i mai sigur în mărăcinii și
bătrînele din rădă. Dacă ar cădea o bombă ar
face zăb casa și oviată cu tot. Grinzile plan-
geau: sînt pătrede.

MINZUL

cornel nistea

A desfăcut sacul de merinde și ne-a dat pe-
meti. Ne-am umplut minile.

- Lie unde-i? ne-a întrebare tata, încercînd
să-și ascundă cit mai bine îngrijorarea.

- S-a dus cu Nebunul după sfecelă. Au găsit
un cîmp întreg cu sfecelă dulce.

- Bănușesc că va este foame. Ce-ți zic
dac-am prăjit niște stăniță cu ouă?

- Slăbina s-a terminat... Doar ști bine că s-a
terminat. Am fiert porumb. Dacă vrei, mănîncă
și tu, l-am rugat noi pe tata.

- Bine!
Lie tocmai sosise de pe cîmp, ne auzise vor-
bind, și, în loc să intre, se postase cit era de

Paul Agarie

CUMPĂNĂ

I. Mărele Caragiale umblănea îmbrăcat
Mical Caragiale îl idolatrizează.
II. Tomă. Poezia ultimului deceniu și em-
blematul lui Pascal.
III. Arta esecului în poezie: Robinson Cru-
soe pleacă prea repede dintre canăbăi.
IV. Din lumea celor care prea revășă. În-
trară cele două butoaie: unul mai înalt și unul
mai scund. Se rostogoliră cu fogetul de ri-
goare pînă la masa lor. Aerul se umplu de
frăge, propoziții, interjecții. Unul mai peze-
venghi, celălalt - mai soldiu. Talentul îl căută
acasă și el uite pe unde umbra! Arta este o gin-
dere exagerată care nu presiste totdeauna în-
tre umane; așa știam, dar uite că prieste...
V. Să fie metafizica un lux?!

VI. O frază este mai puternică în expresivitate
stancă cînd relatează es cu ansamblul limbii
sînt mai vaste.
VII. Oamenii și revășă. Așară aduseseră
niște nucii și, după o jumătate de ceas de la so-
sire, s-a așezat pe pat între mine și el, mai
aproape de mine decît de el, cu nucile-n poală,
răzîndu-mă să le sparg. Io băgam mina după
nucii în poala ei și, fără să-mi dau seama, mai
întirziam... Vorbecina despre cultemurul de acum
cîteva zile și vocea mea se strîduia să nu facă
nici o legătură între nucii și cultemurul dar
vorbecina mult și rar, scoțeam cite două nucii pe
care le striveam una de alta cu o sigură mină.
După mine, nucie ar fi trebuit să ne ajungă
pînă dimineața iar el, în dreapta ei, ar fi vrut
să participe dar, pentru că nu putea să spargă
două nucii cu o singură mină, nu îndrăznea să
bage mina după ele în poala nevastă-sii. Din
această pricină stă crispat și vorbea monosila-
bic. Ea era mai volubilă ca și cînd mina mea

printru nucii o făcea să vorbească mai repede ca
de obicei. Și numai pentru că io o ajutam să
spargă nucile, au se strîngea încet-încet mai
cîtăre mine uitînd în joacă de bărbatul ei.
VIII. De ce scriitorii care au cultul limbii,
în sensul vinei orale, scriu cărți cu mai puțin
înstrîingări (înșingurări) decît scriitorii care
sînt obsedați de idel (Camil Petrescu, Ivasiuc
etc.). Pare-se că printr-un limbaj plasticizat
și care se simte contribuția altora, autorul (și
personajele lui) au intuiția prezenței nemijlo-
cite a celorlalți; se vindecă (în parte) de sin-
gurătate prin limbaj, prin optimismul stilului
aprioric, spre deosebire de cei care, pînă
problema limbii pe planul doi, renunță la o
formă evidentă de colectivitate în favoarea
adincirii idelii personale.

George Albiu

teatru

Cu ani în urmă, pe ecranele lumii
rula un film de succes intitulat
Anonimul venețian. Autorul scena-
riului, Giuseppe Berto, scriitor italian
de notorietate, a considerat că poate
păstra și pentru scenă o variantă a
acestei povestiri despre o dragoste
pierdută și regăsită. În text invoca-
rea lui Proust și Thomas Mann des-
chidea o perspectivă filozofică con-
flictului, semnificația faptelor vizind
un anume sens alegoric, metafora
căpătînd și în contemporaneitate
formă sensibilă. Pentru că în prezen-
tarea relației artistului cu lumea, a
raportului dintre izolare și ignorare,
echivocul care permite substituția
notiunii de moarte cu cea de anon-
imat căpăta amploare datorită ponder-
rii elementului vizual oferit de per-
tupul prin orașul lagunelor. Și astfel
circumscrierea dramei artistului ne-
realizat în perimetrul supus de
vesacuri unui perpetuu crepuscul lăsa
spectatorului posibilitatea de a com-
pini singur înțelesurile fragilității
în fond - prețel. În limita strictă
a rampel există însă riscul de a se
reține doar melodrama...

Anonimul venețian

pe care o petrec împreună, el încear-
că să dobîndească un precar echilibru
sufletesc care să-l ajute să se des-
prindă de contingent. Încearcă să
descopere esența realului, în ultimă
instanță, să găsească un sens vieții
săle ce îl pare înșiră în zădă. Drumul
pe care însul trebuie să-l facă la
un moment dat din planul senzorial
în cel rațional, spre acceptarea con-
diției efemere, antrenează un volum
de meditații deosebit. Situația paro-
xistică dezvoltată sub semnul dispa-
riției imanente dă altitudine și sub-
stanță poetică disputelor dintre cei
doi. Lansîndu-și reciproc reproșuri,
evocînd neînțelegeri vechi, retrînd
crize de ură și iubire, eroli parcurg
volutele unor revelații tardive. Dar
din ecuația scenică lipsește Veneția
- simbol al frumuseții condamnate la
piele, a frumuseții care îngemănează
dragostea și moartea în pateticul re-
quiem, omagiu indirect la agonia
cetății Renașterii.
Și de aceea asupra actorilor apasă
responsabilitatea salvării întreprinde-

televiziune

Nu de mult a apărut în presă știrea
că japezezii (iar japezezii au minia-
turizat într-un asemenea hal televizo-
rul, înceti-încet să încapă într-un
buzunar. Știrea m-a cutremurat: nu
era de-ajuns să fim brutați cu săbă-
tice pe stradă, la munte, la mare, în
pădure ori pe cîmpie de vreau „tran-
zistorizat” biped, iată că de-acum îna-
inte ne pște pericolul să primim tot
timpul la o cutiță cu imagini pitice
înghemuită în buzunarul vestei. Noroc
însă că am buzunarele strîmte, așa că
în ceea ce mă privește, minitelevizorul
nu are nici o șansă, eu rîmîn fidel
televizorului clasic, alb-negru, între
ore fixe, de program. De aceea, și ob-
servațiile mele nu au pretenția unei
informări exhaustive, ele sînt numai ce
trebuie să fie: impresiile unui tele-
spectator obișnuit, care nici măcar nu
e în concediu și care își plătește cu
regularitate abonamentul. Poi spune,
decî, în această simplă calitate, că în
ultima vreme, datorită reluărilor, simt
că întineresc, trăind-mi în amintire
cei mai frumoși ani, cum se spune
fără nici un temel. Iată, copilăria, adică
„Alarmă în deltat”! Rareori îi-e dat
să vezi și să revezi un film coerent,
plin de substanță, colorat, cu o inter-
pretare originală, așa cum ar fi tre-

Reluări

buit să fie acest film dedicat copiilor
și reprogramat chiar de ziua acestora.
Din păcate, o reluare nu se poate face
numai pe temeuri tematice și nici de
dragul ei, ea ar trebui să-și justifice

revizuirea în atenția noastră prin va-
loare. Ceea ce, cu „Alarmă în deltat”
nu e cazul, din cauza puierității scenar-
iului și a lipsei de profesionalism
a regiei. Și nu e cazul nici în ceea ce
privește și alte reluări, mai ales de
filme, care nu fac nici un bine nimă-
ru. Ni s-ar putea răspunde că nu
avem altceva, însă nu cred, remem-
rînd, să fim atît de săraci în emisiuni
și filme de reală valoare, cu atracție
la public. Să nu fi găsit nimeni nimic
altceva decît această „alarmă” - cînd
știm totuși că am luat premiul interna-
ționale cu filme cu și pentru copii cu
adevăruri bune, cu succes la ei, dar și
la părinții lor. Mai bine să reluăm de
zeci de ori „Dumbrava minunată”,
pentru că merită, decît să ne jucăm
de-a hoții și vardiștii în mirifica nos-
tră deltat în care, sînt sigur, echipa de
realizatori s-a simțit minunată o vară
întregă. Deci, principial, nu sînt îm-
potrivita reluărilor, generațiile se
schimbă și în fața televizorului, nu
scăpăm de el, dar de ce să reluăm
însă ca reluările să fie rezultatul unei
selecții valorice și nu doar tematice.
S-ar putea chiar institui emisiuni si-
milare, să zicem, „fonotecele de aur”,
s-ar putea alcătui antologii pe generații,
s-ar putea face chiar emisiuni pe baza
cererilor de reluare ale telespectatori-
lor (în acest sens merită să subliniem
„seventă” din fiecare duminică, fără
a înțelegi de ce o rubrică atît de di-
nevenită ca „Semna” a dispărut din
„album”), dar ce nu s-ar putea face...
Fantezie și inteligență să fie, mai ales
că un croitor bun este cel care tale cu
zgîrcirene stofa, și nu cel care o clo-
pîrește.

Julian Neacsu

„POEZIE ȘI PACE“

PARANCS JÁNOS R.P. UNGARIA

Lucecătoare imagini

ce se poate spune și se poate fixa nu-i cu mult mai mult decât nimie...

vezii un perete de șter în adincul nopții

umblind printre lucrurile simple cu chip desoperit

în duhnitoarele zile de rind încrederea tulburătoare

când nici nu te mai aștepti se încinge iar ca jorlul

ce se poate spune și se poate fixa nu-i cu mult mai mult decât nimie...

Am avut eu cândva ocaz fofteacă-n față

tu zboră alb, a primăvară, peste al lumii larg cântec

Când neagră s-ar putea urgia să surpe ceru-n care stă

La pindă bomba săi trusefă și-ak nor de rău prevestea

A rășărit. Noi doi anume Zburam pe cerul larg deschis

Albastră, ziua, fără sătii, Promițătoare și zgâmbie

Po unde treci, nopți se destramă, Tot aniversăm-i mai scumii

Pe unde treci, nopți se destramă, Tot aniversăm-i mai scumii

Spre pacea lumii vreau să vin.

În românește de Valentin Deșliu

REMOMĂRI

Chemarea bătrînului Nord

Am ajuns, zise Aaripa, acesta e cortul străbunului meu...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

SAID ZALAM EGIPT

Zorii speranței

O, dimineață, al cărei văl se desface, primăvară în lume-ducind și verdeață...

Am avut eu cândva ocaz fofteacă-n față

tu zboră alb, a primăvară, peste al lumii larg cântec

Când neagră s-ar putea urgia să surpe ceru-n care stă

La pindă bomba săi trusefă și-ak nor de rău prevestea

A rășărit. Noi doi anume Zburam pe cerul larg deschis

Albastră, ziua, fără sătii, Promițătoare și zgâmbie

Po unde treci, nopți se destramă, Tot aniversăm-i mai scumii

Pe unde treci, nopți se destramă, Tot aniversăm-i mai scumii

Spre pacea lumii vreau să vin.

În românește de Grete Tartler

JOZEF SZCZAWINSKI R.P. POLONIA

Despre lucruri

Inscriși fiind în forme dreptunghiulare... ovaie, cu ele impreună suntem aviriiți în via...

și ele-a bacuroase să pună stăpînire pe lucruri...

Desen de Liliana Niculescu

În românește de Aura Țapu și Romulus Vulpecu

O, dimineață, cu traduce brațe te-am dobindit...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

— Zice că ești înșurat, că ai o fetiță care merge la școală...

RADMILA TRIFUNOVSKA R.S. MAKEDONIA-JUGOSLAVIA

Lucruri

Între patru ziduri Trupul mort Al neantului

Inchid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Închid ochii Sub ploaie se întrefese Chipul neantului

Si curind ne-a umplut plăcerea aceea fără pereche...

— Ne-am dus cu Orații în spatele hambarului și ne-am reluat jocul de-a războiul...

— M-am săturat... El mor... El n-o să moară. Orații. Războiul a ținut destul...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

— Văd că nu murește în primăvară. Nu ne mai rămăseseră decât cele trei capre și iapa pe care o făceam pereche...

plastică

Doi sculptori

Cu Dinu Rădulescu sculptura românească contemporană a mai dobindit o certitudine...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

muzică

Festivalul Timișoara muzicală

Acum câteva zile s-a încheiat cea de-a 9-a ediție a Festivalului Timișoara muzicală...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

Mircea Micu

ționist) de Nicolae Brindus, în primă audție absolută...

— Mă duc la izlaz să văd ce au de gând să facă oamenii cu caii...

POSTA REDACȚIONALE

de Ion Gheorghe

VII

IONIȚA VIOREL: Pentru cele trimise săptămîna trecută, ați primit răspunsul cuvenit. Acum ziceți: „Sper ca și rîndul trecut să ajungă la dv. (poezia) iar dacă corespunde conform cerințelor să vrea să o publicați, ca fiecare om care publică am și eu aceeași idee: nu scriu pentru mine ci pentru cei din jurul meu și de aceea mă impulsioneză acest simț al publicității”. Cum să nu vă impulsioneze? În Vrem pace, aceste versuri: „Din vise mi-am făcut palat / Și umbrele mi-l îngrijesc / Un inger blond m-a coronat / Dîndu-mi un univers să stăpînesc / Lă / Foni de diamant strălucesc în soare / Și pămîntul numai perle / Plin de larvă și de floare / Plin de cîntecul de mierle”. Într-o parte corespund și prea conform cerințelor, mai cu deosebire în versurile: „Cu multă stîniță și un pic de abstracție / Distrugîți vîetî frumoase de om”. Nu știu cît de ambițios este la dv. acel simț al publicității, și pînă unde vă cereți impulsionat. Dacă mai doriți, mai trimiteți.

NICOLAE HORIGĂ: Din Cibernetică Jungtă ascuțită: „Dezorizant ca o busolă / Alături de-o bucată de metal”, din Zina care a trecut: „Zina care a trecut / A fost o clipă, / un an ori un

secol / orice dar mai ales / fata moartă / a unui lac de munte”, și-acestea din Flori de visin: „Plină de lumină / Ninsorea unor visini / ne va acoperi / pînă țîrziu țîrziu cînd și noi / vom fi doar două flori de visin”. Attî din cele zece, însă pentru data viitoare, tragem nădejde la mai mult. Numai dacă de la celălalt capăt al nădejdii, trageti și dv. Că nu s-o rupe ca gumilasticul.

CLAUDIU KOITISS: Stîlî inscripția de pe fiola din tezaurul de la Hagișel: „Acestea, ale mele de la mine, Kotys”. Insa de la Claudiu nimic.

ARGUS: În fragment: Oda: „Ocol să dau Heceat căteu ce trei / capete de căteu din zina marelui; port da îndărăt (...) Să dau ocolul de trei ori ocol / Să dau de trei ori fiecare cap de căteu ocol / Să dau ocolul ocol să-mi dau cele trei capete / de căteu ocol păstruș / Să toate cit mai firese poezii să le fac” — pentru năuceala magică bine ajunsa.

WALPURGIS: „Adeseori / pierzându-mă prin albastru păduri nesfirite / fără cărări mă rezăsc în orașul Walpurgis / obșit / lăsară lîngă spînzurătorii căci pădurea / din spînzur-

rători — o capră / încornată, o capră / spînzurată de-o coadă de balaur-laur / O lună capră la capricorn și lată / o capră încornată și lată și lătoasă (...) pierzîndu-mă cu luna capră albastră / fecioară mă leagă în / stejarul balaur mă leagă / încornată capră într-un stol de ciorî” — orgia dăciică este veridică, după cît nu este nouă sprijin fondul documentar. Insa nu parodiati că vă usucă zeul mina. Ce e prea mult, baijocorește: nu extindeți formula.

ANDREI BĂRZU: Un întreg val, dar nu în întregime: „Dacă cînd pleacă de acasă / cu vreo treabă, / Călcău apăsă de se vătau muntii / Cite două săptămîni oblojind / Rânilor o-pincilor lătoase / Purta fiecare în cămăse / Sau în căciuli, sau poate în colce / Tărină adunată din țîndă / Călcău în pictoare, cu dragoste / Lă / Doar pe Zamolce cel cu barbă lungă / Il lăsu să-și aștepte pe-o piatră” — fiind o viziune la care aveți dreptul și oarece dreptate: însă exagerați cu o-pincilor lătoase, fată de multe care de aur prădat de ocupantul vremelnic. În întregime: „Marele cal a luat tot: / Călcău tron / I-a învins pe învingători / El a înghit tot / Și-a luat / Gustul victoriei / Lar în pocalele brutitorilor / N-a mai rămas decît: apă și fier / Marele cal a luat tot” — o viziune a timpului, la care, să facem ochii mari. Mai trimiteți.

CONSTANTIN BUIUCU: Acest cloț de Sabie romană: „Admir mînerul săbii închipute / tăiul arzător taie moleculele de aer / sfîrînd asor / în timp ce brațul meu dezvelit / se mișcă în cer / Voi despică visin / o apă de iuvor”; și întreg și nevătmă, Numal Orfeu: „De veți sufla în piatra de coral, / aerul va di-podi prin pori / și va lesi dincolo un cîntec /

Bolovanul potocului / în minile tale se va sîfuit / freat de melodi olimpiene / și, în timp ce te vor urma / oceanele faunilor / coralul se va transforma / în cochilia melcului ametit de spirale / iar cîntul, lesind din fructul lui, / va fugi prin pădure”. Instrumentele de coral, fătura o corală; însă în loc de fructu merita sîfuit. Evitați abstracțiunile și mai trimiteți.

I. GH. I. — ION IOSIF — cel din Brădeanu. Vă urează sănătate și spor. I. Gh. din Florica, tot Buzău, pentru: Virful cu dor, Aniversare. Acum pot să vin. Inscrispție de arhipie unei libelule, Logos, Pe mal. Muntele. Amintire despre acolo, Miraj. Această postă, apărînd într-un număr de Luceafărul din iunie, va publica aceste poezii, urmînd ca în iulie sau în toamnă să treceți pe la redacție. De bine!

EMANOIL FLOR: Acest canț de Jos din Rădăcină: „doar e implicită dedesupt / lumina întuiește-n starea oarbă / în care putrezid spre minereu / arzînd apoi în flăcări din lumina ce-a conceput-o în adîncul greu — / cîntînd-n torsune-rădăcina”. Celelalte n-au nici tensiunea nici lucrarea de cuvînt de-o seamă cu acest fragment.

GHEORGHE TODOR: Fragment din Verșe de noapte: „Mi se răstîrnea privirea / Sterpe-zîlă, tulburată. Tu erai sub arcuțel / Pîșoară, abia văzută / Și din cînd în cînd strălucit / Te albeai în răsucire”. Cîntic pentru „Antologia poeziei”: Zare de vis, Ninsora în amiaza, Echinox, Cîntec.

Insă Vinătoare de cerbi, asa, fără prima secțiune: „Ca o vechie ca o stare / Înaltîndu-se cu fală / Ei stau roată și cu stele / Rânilor,

încet își spală / Noaptea lungă îl străbate / Prințre crengile subțiri / Cerbil-n cetini se răz-bună / Doar cu glonțul din priviri / Știu că harul lor de moarte / Îl așteaptă între zori / Cînd din soarele de ziuă / S-or porni schișe de flori”. Rămîneți sub ochii noștri.

DAN EMILIAN ROȘCA: Ne este bine că nu v-ați supărat pe noi. Am oprit poemele: Napoleon în sfînta elena, Graal, Păunul și ceafa, Lecția de... Facem o întrebare la tehnicul nostru, dacă-l interesează acel soi de desen. Rămîneți cu noi.

BURLAN ION: Această Viață: „E ca un trandafir / a trăit / cit trăesc trandafirul / O singură dimineață”. Depinde și de soțul trandafirului, dar altceva mai bun n-am găsit.

SEREA MIHAELA: Intr-acest bilet ne scrieți: „La 20 de ani (aproape) mă jenez să vorbesc despre emoțiile mele și nu îndrăznesc să le numesc decît jucării. De aceea nici nu pot să dau fiecăreia titlul ei”. Retinem din prima „jucărie” — „și-am să-ți întind mina / peste moale și piatră vol începe din nou / mai frumoasă”. Si dînt-a doua „jucărie”: „În pădure, unde grele / crengi troznete, frunze moarte / și departe / rîndurile / nori de piatră / Inserare / În fereastră, chip de coară (...) Foc de paie, fum și scrum / și felii de cer în drum / Lă / chito de coară / frunze moarte / și departe / nepăsare”. Jucări-vă, tot jucări-vă și din cînd în cînd trimiteți-ne și nouă jucării. Insa transcrie, nu pe coală galbenă cu pixul roșu. Cel puțin, de data aceasta, nu ne-am obosit ochii degeaba. Deci, nu vă jenați la 20 de ani; vorbiți despre emoțiile dv. și lăsați-ni-le Jucării.

GHEORGHE TODOR

Cîntec

A venit un fel de vamă
Inima ca să mi-o cearnă,
Între verdeli din terbi
Și sărutul de la cerbi;
Și-a venit un fel de sbor
Împleindu-mi ochiul-n dor,
Cu un fel de fel de riu
Miroșind a bob de griu;
Și-a mai venit doamnă-o cîmpe
Și m-a ales dintr-o mie,
Și m-a dus, hăt în albastru
Pe un roib focos, măiastru;
Toate cele au venit
Într-o inimă de seară,
Drept în trupul-mi răscuit
Ca mîrosu-n primăvară.

Stare de vis

Esti aici în somnul tîrziu
Lungul drum ce mă străbate,
Și împarți fără sfîșlă
Trupul meu în jumătate.
Pe o parte tu, subțire,
Ca un dașat răscuit
Șternul meu, din care iață-și
Ies privirile-afiercînd.
Altă parte ce rămîne
Să mai port din trap prin vis,
Esti tot tu ca o vilioare-n
Calea barei lui Ulyseo.
Și mă porți așa în taină
Lungul drum din el / a-n clipă
Pînă tînd se scurge somnul,
Precum sborul sub aripă.
Și dispari ca zîna-n noapte
Și rîmii în nici o parte.

Ninsora în amiază

Priveste iubite începe ninsora
Si-a parturi se-anghita, lată, pe simple
Albă distanță, trîndă sîntara
Mareea zăpezilor ce-or să se-știe.
E albul pregărit între noi
Pe care o hădă de lapă îl străbate,
Făcîndu-se albul-știe
Arînda-ne drumul în jumătate.
Tu pe o parte, ce pe o parte
Pe care o hădă de lapă îl străbate,
Făcîndu-se albul-știe
Arînda-ne drumul în jumătate.
Priveste iubite, se scurge ninsora
Prin trupurile noastre pe simple-știe
Acestă distanță, trîndă sîntara,
Ea jumătate și în jumătate.
Echinox
Tu erai, o subțire
Și spînzurătorii
Călcău tron / I-a învins pe învingători
El a înghit tot / Și-a luat / Gustul victoriei / Lar în pocalele brutitorilor / N-a mai rămas decît: apă și fier / Marele cal a luat tot

ION IOSIF

Virful cu dor

Treceam peste linia ferată
prin fata locomotivelor de lunt
în care mecanicii își fierbeau ceaiul
și-l aruncau pe fereastră.
Treceam amîndei într-o singură umbră
singurată pe marginea
cu aceeași statornică nepăsare
de marți și de miercuri,
treceam albaștri de nepăsare
pe lîngă Vila Muzelor de Joi
pe lîngă unica stație de benzina;
apel uream pe o țesă cu brazi,
treceam de colina lui Vineri
și uream prin aerul tare de sîmbătă
și prin ceala de duminică uream,
pînă ajungeam la Virful cu dor...
Și acelu se depărțeau ca două pietre
restegolite pe două pozivrașuri,
ca două pietre — și totuși;
fiecăre trînd după sine
un praf de sfîrîmături de la celălalt...

Aniversare

Pentru că ochiul tău, frumosul,
a intrat, femeie, în primăvară,
ce și cu tine vom sărbători
privirea.
Să bem din ceasă picată cu frunze
mai însingurate decît
gura păsării colibri,
să bem din paharul zînelor la rînd,
să ne bem colecția de nervi.
Miraj
Eram intențîți, în ploaie,
Și tineri într-un frig boreal —
fără dorință ne contemplam
De la o piatră moartă
La un ochi ireal.
Ne aminteam cu privirile înghețate
Vinod la exploziile de magmă
Din tot mai fierbinte trecut.
Eram intențîți de eurenți
De trecerea țării eram intențîți
În timp ce Buzău ne spăla rădăcinile
Copațiilor de noi neubiți.

Pe traseul glorioș al Armatei române

În cinstea celei de a 40-a aniversări a revoluției de eliberare socială națională, antifascistă și antimperialistă, din inițiativa Uniunii Scriitorilor din R.S.R. și a Consiliului Politic Superior al M.A.N., luni, 4 iunie a.c., a început o amplă călătorie de documentare pe locurile unde, cu 4 decenii în urmă, ARMATA ROMÂNĂ s-a scoperit glorie în luptele împotriva trupelor hitleriste.
Un numeros grup de scriitori, autori al unor cunoscute lucrări dedicate istoricilor evenimente de acum 40 de ani, scriitorii veterani din cel de al doilea război mondial, și tineri scriitori din toate asociațiile scriitoricești din țară, în frunte cu președintele Uniunii Scriitorilor din R.S.R., Dumitru Radu Popescu, însoțit de reprezentanți ai Editurii Militare și ai Centrului de Studii

și Cercetări de Istorie și Teorie Militară au vizitat pînă în prezent locuri istorice de pe traseul București, Valea Pravei, Brașov, Dobol-Bara Oit, Hîrlău, Sfînta Gheorghe, Oarba de Mures, Iernut, Luduș, Iurda. Cu acest prilej, au fost vizitate monumente istorice și obiective economice ale conscriitorilor socialiste, au avut loc discuții despre dezvoltarea economică și socială a zonelor respective în anii de după eliberare, s-au organizat intîlniri cu veterani din războiul antifascist, La Casele Armatei din Brașov și Iurda Mures au avut loc ample sesiuni literare în care scriitorii au citit din lucrările lor dedicate momentului Eliberării și succesorul construcției socialiste.
Călătoria continuă prin Apahida, Buedia, Ciucea, Gherla, Dej, Meșeu, Satu Mare, Carei, Oradea, Salonta, Paștip.

Pasiunea sintezei

Urmare din pag. a 3-a
În colo, cartea lui Anton Cosma va înalta prin analiza succintă a romanelor reprezentative „Morometilor” li se acordă aproape 20 de pagini și, pentru a nu lungi scrierul, ultimul roman de o importanță asemănătoare căruia este cel al cărui acord un spațiu egal este „Prințepoale” de Eugen Barbu. Aceste două opere, care reprezintă două etape în dezvoltarea literaturii românești, sunt analizate în cadrul sintezei. Într-o parte, autorul consideră din punct de vedere al „Prințepoale” — despre baroc. Între ele se etalează o gamă foarte largă de analize — majoritatea romanțelor sînt reprezentate în minuțioasă clasificare întreprinsă (17 tipuri de roman) și care simplă însușire ar lăsa mult spațiu și de altfel, este, desigur, o clasificare provizorie — oricum, numai orientativă. Concluzia lui Anton Cosma este că romanul românesc de azi întrevide două posibilități fundamentale: două modele stilistice universale: modelul baroc și cel clasic. Altfel spus, roe de către autor: „romanul nostru actual hrănește pe de o parte un secret vis al clasicismului și se simte pe de altă parte atras de „anarhia” barocului”. Acestul este unul dintre cele care au animat și imolatornă studiile despre barocul românesc din ultimii ani. Ajunghind la momentul actual și analizînd orientarea către spiritul baroc în romanul realist, el face, apoi, distincția necesară: peste barocul autentic pare a înceca să se suprapună un „barocism” de ultimă oră, o imitație palidă căreia critica trebuie să-i bareze drumul spre ierarhii. Este momentul cînd cîntecul autorului direct în scenă angajînd o sîntoasă polemică împotriva imitatorilor, a inculturii și lipsei de talent în literatură.
Comentată puțin și parțial la apariție — dar intrată în bibliografia problemei și citată des „la subso” de lucrări similare — cartea lui Anton Cosma, „Romanul românesc și problematica omului contemporan”, rămîne una dintre lucrările importante, un debut în critica literară de excepție, îmbrășînd într-un stil alert, fără supralicitare unui limbaj de specialitate dar lăscînd amprenta cercetătorului pasionat, o arie largă de probleme ale literaturii contemporane, reușind definiții memorabile și învidioz spiritului critic către sinteze similare.

Balcanice

STEVAN TONTICI
Cine ce face
Dumnezeu a scris Pămîntul și Cerul
ceva o mică Alegorie
Ca o mașină rece de fier
cu scriu tristetea și ce-a mai rămas
Femeia nu pregrătește prizul
din ocean din muzică și din carne
În viața de dincolo de mormînt
într-o aceeași clipă
foamea și liniștea bălădulesc.

Caravana trece cîmii latră
celelalte jivine mirite și urlă
fasciștii dau țiroate lubirii
sufletul — nemuriri.
Din burta mașinii răsună
în același timp lătratul și șoapta
Dumnezeu și cu mine suspînăm
în antichitatea liniștii
Sărăcia focului
Pentru pămînt ai — trupul
Pentru aer — sufletul
Precum apa există
— curgî
Dar pentru foc — sărăcie
N-ai nimic!
In românește de
Dumitru M. Ion

Zilele Caragiale la Craiova și Ploiești

„Zilele Caragiale” manifestare organizată anual de Societatea Culturală Caragiale cu sprijinul Teatrului Național din Craiova, a Comitetului de cultură și educație socialistă Dolj, Asociației oamenilor din institutiile teatrale și muzicale, a prilejuit la fiecare ediție a sa prezentarea unui important material de cercetare asupra operei caragiariene sub raport spectacolului și teoretic.
Manifestarea singulară în contextul vieții teatrale românești „Zilele Caragiale” prin program și modul său de organizare poate fi apropiat, fără să se poată discuta de o perfectă asemănare, de unele evenimente internaționale prin care se omagiază opera și personalitatea unor nume fundamentale ale literaturii dramatice. Ne gîndim la seminarul Brecht din R.D. Germană, la festivalul Shakespeare din Anglia, la cel consacrat dramaturgului G.B. Shaw din Canada la „Festivalul

constituie și o reprezentă, se inserie în acest climat de interes și preocupări. În secolul nostru, care de recent a însoțit festivalurile „Caragiale”, s-au făcut comunicări de seamă, pînă s-a interesat și să intre cu autoritate în înșiră exegeza problemelor. Între timp, într-o formă sau alta, unele din aceste contribuții au văzut lumina tiparului; altele desigur vor urma.
Sediul societății — mai bine zis locul de întîlnire al manifestărilor — și spectacolelor în cauză — este Teatrul Național din Craiova. Faptul nu este întâmplător. În viața acestei instituții, repertoriul Caragiale însumează valori și semnificații tutelare. În stagiunile sale arareori s-a întîmplat să nu figureze ceva din acest repertoriu. Fiecare generație de actori care s-a perindat de-a lungul vremii, pe scena acestui teatru, și-a constituit o datorie de cultură românească, și un titlu de prestigiu profesional, din a serie ceva nou, pertinent, în această vocation și tradiție a instituției. Astăzi, alii ca principiu de program, cit și ca amagiu într-o perioadă jubiliară a teatrului „Caragiale”, Teatrul Național din Craiova deține în repertoriul său permanent întreaga operă dramatică a scriitorului. În ediția recentă a Festivalului Caragiale, Teatrul Național din Craiova a prezentat, sub direcția de scenă a regiștilor Mircea Corniliscanu, o nouă versiune a piesei „D-ale carnavalului”. O realizare expresivă, sigură, convingătoare, slujită de o echipă actoricească matură sub raport profesional, bine sudată, cu experiența stilului și coloritului caragiarian. E posibil ca actual al doilea, balul, să fi părut oarecum sărac, în ce privește mișcarea, inflexiunile carnavalești, zăpăcîta spiritelor, o anumite atmosferă de grotesc în dezlănțuire. Presupun două explicații. S-a avut în vedere o economie de mijloace materiale, inclusiv figuratia. Mai plauzibil, însă, imi pare o intenție regională: aceea ca piesa să nu fie înțercată cu elemente exterioare, așa înșiră înțercărilor și înțelesurile socio-psihologice ale piesei să piardă ceva din reliefurile lor necesare.

Ulei de Bonone Șuvăilă

— Considerați eficient și durabil ceea ce s-a realizat în exegeza Caragiale pînă în acest moment prin activitatea societății și prin climatul pe care aceasta l-a instaurat?
— Despre Caragiale s-a scris mult și continuă să se scrie. Opera lui, departe ca prin trecerea vremii să intre în conuri de umbră, dimpotrivă continuă să devolve interes și preocupare. Exegeza asupra acestui autor și asupra acestei opere, într-adevăr spune mult și denotă întîlniri vaste și bogate, ediții eritice, comentarii, rapoartări și interpretări pluridisciplinare, lucrări de poezie și stilistică dramatică, istorie teatrală, caiete de regie ș.a.m.d. Totuși... lucrarea aceea de sinteză, în care omul și opera să poată apărea în integralitatea lor, ca ceea ce reprezintă în cultura națională și cu ceea ce noi figura în cultura lumii — lucrarea aceasta nu o avem încă. Pînă ce faptul să devină posibil, în rețeaua de factori și influențe menite să-i pregătească, activitatea societății de la Craiova, prin idealul sub semnul cărui s-a născut și prin însuflețirea celor ce o sîrjesc, poate însemna un pion, o chemare, chiar și o certitudine.

Al doilea sediu al Societății I. L. Caragiale este Ploieștiul și Teatrul municipal Ploiești împreună cu care organizează anual, pe data de 9 iunie, data nașterii marelui dramaturg, o Zi Caragiale. Anul acesta, programul ploieștean va cuprinde o vizită în satul de naștere a scriitorului, azi I. L. Caragiale, o întîlnire cu elevii și profesorii liceului I. L. Caragiale din Ploiești, un microspectacol Caragiale, susținut de amatori ploieșteni, iar seara, recenta premieră a teatrului ploieștean cu D-ale carnavalului. De la Craiova la Ploiești Zilele Caragiale continuă.

Liana Cojocaru

PEUDO-CULTURA PE UNDE SCURTE

Adaptări: „exilul creator”

Condiționarea creatiei românești de ideea emigrării nu se face însă, la „Europa liberă”, decît arareori în baza „operei” pe care ar fi dat-o cite unul din grupul parizian: în majoritatea cazurilor ilustrările se fac pornind de la istoria literaturii și mai puțin de la cea contemporană intr-adevăr celebre. Pe scurt, ideea de creație culturală românești „exilului” ar fi un personaj care apare frecvent. Așadar, „exilul creator” ar fi explicitat de un lung șir de creatori. Așa o fi, însă, mă întreb, cînd de lung? În privința aceasta, răspunsul nu este atât de greu de dat. Un „exilat” serios ar fi fost, susține Viad Georgescu, Ion Codru Drăgușanu, „care a trăit foarte mult ani în străinătate”. Să admitem că ar fi așa, dar să ne întrebăm mai întii cînd de însemnat scriitor este acesta. Nu e decît un minor, aceasta o va admite și Viad Georgescu. În al doilea rînd, „creația” lui e doar un jurnal de călătorie, creație adevărată nu a făcut; dacă nu călătorește o probabilită că nu scria. Multușîni cu biografie aventuroasă au făcut la fel, aici a funcționat, ca să zic așa, o fatalitate a operei: fără viață furtunoasă nu exista „opera” și nici nu mai putea fi vorba, nu e așa?, de „exil”. Caz clasic.
„Exilat” ar fi, după N.C. Munteanu, și Nicolae Bălcescu. Să nu se prefacă jurnalistul de la „Europa liberă” că nu știe ce era cu „exilul” lui Bălcescu: e devenise un lider revoluționar european și era obligat să trăiască la Paris și în alte părți din pricina relațiilor rele cu călăcă-mia valahă. Dar, să întrebăm, ce a scris N. Bălcescu, a produs el vreun articol în care să atace pe români? A promovat el „sincronismul”, „occidentalizarea”, a povăitit pe cineva să se deznationalizeze? Nu cred că se poate răspunde afirmativ decît negativ. Mă mir că unora în grupul „Europel libere” este invocată George Enescu: despre el, Virgil Ierunca scrisese, după cum se știe, ca despre un piagiator. Insa de unde „plagiase” Enescu? Din folclorul românesc, sustine procurorul occidentalist: lată citi de creator a fost, la acesta, „exilul”. Cu Brăncuș, evocat și el în chip de exilat, nu se înplăie altfel, și s-au făcut studii asupra originilor românești,

poporane, ale sculpturii lui (poate că se știe cite ceva la „Europa liberă” pe această temă). „Exilul” i-a folosit, poate, biografic, dar pentru operă nu s-ar zice că a modificat cu aceasta ceva.
Caragiale și Panait Istrati, foarte des exemplificați mai recent, prezintă două cazuri — care merită un examen separat: mă rezum să observ că I.L. Caragiale își incubează practic opera cînd s-a stabilit, ca moștenitor al unei averi, la Berlin iar Panait Istrati a făcut carieră mai ales pentru că venea cu o lume nouă în proza europeană a momentului.
Adevărul e că astfel de exemple nu spun nimic mai mult și nu pot avea, pentru o minte lucidă, nici un fel de însemnătate. Dacă, să zicem, lar Codru Drăgușanu a scris fiindcă s-a „exilat” (dar nu așa stau lucrurile). N. Filimon nu s-a exilat nicăieri. Nu s-au exilat nici Hasdeu, nici Maiorescu, nici Slavici, nici Eminescu. Să mai citez? Aș cita întreaga literatură română. Cu doi-trei scriitori care au ajuns întîmplător în Occident nu se dau nicicicum exemple concludente.
Dar să mă întreb ceva: de ce nu sint invocați, cîm e vorba de „exil”, Nicolae Milescu și Dimitrie Cantemir, plecați și ei din aceste teritorii, și drept că spre... Răsărit? Să răspund tot eu: nu „exilul creator” interesează grupul „Europel libere” ci exilul către Occident. Aceste ilustrări de biografii canonice nu sint decît mici fabule cu tîlc antiromonești, descrierile unor cînd le așezăm alături de teze arhicunoscute cum ar fi, de exemplu, „sincronizarea” și „universalismul” etc.
Așadar, ideea aceasta este: creatorul trebuie să se „exileze” dar numai în Occident, adică acolo unde grupul verificat abia așteaptă să numere încă un „argument”. Asemenea liste de scriitori români care azi, pasă-mi-te, s-au „exilberat” se fac cîteodată, una din ele a și citat-o Virgil Ierunca: „dar era o listă foarte caraghoasă. Într-adevăr, să punem alături pe Andrei Ujică, „prozator” român de la Paris, cu Eugen Barbu și să ne înținem, cu eroism, risul. Cud însă că în realitate cei care spun asemenea prăpăștii știu bine că ei vorbesc pe pustii, dar mesec-

ria, ce să-i faci, e mîserie. Cu să convingă oamenii că exilul e într-adevăr „creator” oamenii „Europel libere” au făcut, să fim sinceri, eforturi dintre cele mai nebușteli. În primul rînd au convocat fel și fel de înși să le spună, prin cite un interviu, cit de bine e cînd te deznationalizezi: unul, Viad Mugur, se lăuda că în Occident s-a devenit „mare”. N-a devenit nimic. Apoi, tot felul de indivizi au fost chemați să facă exegeze asupra gazetelor de exil: îndărătnicul Nemoianu s-a sfortat aproape un ceas să ne convingă că este foi „multigrafiate” sint, în viziunea lui de estet, „reviste”. Dar unde nu e nici Dumnezeu nu cere: în schimb, oamenii „Europel libere” insistă într-un chip aproape deznădădit.
O categorie propagandistică aparte e aceea a recenzentilor dirijați: pe mulți creatori ajunși prin alte părți grupul „Europel libere” li comentează bine, cu condiția, bineînțeles, să ilustreze tezele diversivului. Dacă te-ai fi luat după comentariile divulgate de comilitoni asupra lui Paul Goma ai fi crezut că Occidentul și-a găsit în fine „omul”. Dar să ne întrebăm mai întii care sint cei care scriu ce scriu: am văzut, recenzentii din mediile „dizidenței”. Nu s-a citat însă nici o obiectie, ca și cum vocile ar fi statut unanim. Obiectii însă au fost, numeroase.
Nici atracția notorietății nu mai rezistă; veni la rînd, bineînțeles, teza universalității. Limba română, zicea Virgil Ierunca, nu e „universală” și nici „oficială”, scriitorul român ar trebui să scrie într-o limbă străină. Un număr de cam șrazi fuseseră convocați să explice citi de bine e cînd nu mai scrii românește (Virgil Tănase, I.P. Culiuan, Miron Kiriopol). Insa numai o „limbă străină” nu era de ajuns, trebuia și adaptarea la diversivune: nu ești „universal” dacă nu faci și pe dizidentul. Cam aceasta era ideea. „Ori de cite ori — zicea Monica Lovinescu — o literatură din Est, închisă într-o limbă neuniversală, a atras asupra ei atenția Occidentului, a fost din motive care tin de o etică a scriitorului mai mult decît de o estetică a operei”. Despre „etică” scria și Horia Stamatie, scriau și alții, înlocuind „etică” prin „contestată”, „curaj”, „intransigență”. Asemenea apeluri au rămas însă fără ecou, teza „exilului creator”, o inovatie cu date vechi, a „Europel libere” nu este decît încă o prostie.
Artur Silvestri

«Condiția de popor de răscurce»

Când vorbim despre Gruzia, vechea Iveria, gințului și se ducе automa...
cărre mitropolitul Antim Ivereanu, a cărui origină caucazi...

Întilnire cu CIABUA AMIREDJIBI

lității gruzine, abia pomenită înaintea...
trei ediții românești, dintre care două versiuni complete. Un roman...

România până la această carte, Ciabua Amiredjibi. Dacă vom spune că este o carte despre un...

Ciabua Amiredjibi s-a jurat să nu mai dea interviuri, dar fiind român, de care-l cunoaște...

— Universal literar sovietic și european, ne-a răspuns distinsul romancier Ciabua Amiredjibi...

— Caracterul polemic al romanului meu redă mai ales în refuzul ideii că romanul ca gen...

— Am făcut afirmația că romanul este o formă de artă, dar în literatura română...

— Dacă vrei să scrii un roman, trebuie să ai o idee, să ai un personaj...

— Dacă vrei să scrii un roman, trebuie să ai o idee, să ai un personaj...

REVISTA STRĂINĂ

● TINERETEA FILOZOFULUI — Într-o nouă amplă recenzie pe care o deducem...

● UN ROMAN dedicat explorărilor în spațiul cosmic...
Charles Fremont (1813-1890) se întâlnește...

● UN SCRITOR CONTEMPORAN din Congo este Ray A. K. Heath, autorul romanului...

● POETUL ORIGINAR din Jamaica, Louis Simpson, unul dintre cei mai proeminenți...

● UN ANGLIEZ STUDIU dedicat arhitecturii franceze din secolul al XVIII-lea...

● UN ANGLIEZ STUDIU dedicat arhitecturii franceze din secolul al XVIII-lea...

CULTURA ROMÂNEASCĂ ÎN LUME

● FLORA FIRAN, profesor asociat la Universitatea din Pisa a susținut în cadrul...

● O MANIFESTARE CULTURALĂ a avut loc la Biblioteca română din Roma...

● LA CASA PRIETENIEI POPOARELOR din Moscova o seară omagială a fost dedicată...

traducător din limba română, Tatiana Silantkiva, profesor de limba română la Institutul de relații...

● ARTA ROMÂNEASCĂ CONTEMPORANĂ a cucerit, încă o dată, sufragiile publicului...

● TINARA VIOLONISTĂ Liliana Clujel Atanasiu a cunoscut un frumos succes în cadrul...

PEREPERE

Bibliotheca orientalis (II)

Partea de sinteză este probabil cea mai interesantă în Scripta Aramaica...

o formă de status constructus (smihut) a cuvintului care înseamnă „capitol”...

Aurel-Dragoș Munteanu

ACASA Toate întimplările au patrie și miros specific

Cele vesele miros a vin luminat, a brânzetă...

brunetă. Jur împrejur, pe rafuri, zece de borcani cu siruguri murate, hamsii, măsline...

— Erau cind pleca de-a carmeziul Europei (sint născut pe danga plecărilor, tot așa cum un...

— Erau cind pleca de-a carmeziul Europei (sint născut pe danga plecărilor, tot așa cum un...

— Între scriitorii africani cu reputație mondială se află și D. O. Fagunwa...

— Între scriitorii africani cu reputație mondială se află și D. O. Fagunwa...

— Oras de provincie. 1988. Sint naționalizate uzinele, fabricile, farmaciile...

— Oras de provincie. 1988. Sint naționalizate uzinele, fabricile, farmaciile...

— Într-un compartiment de tren (trenul strălăbăta cimpia), un bărbat trecut de jumătatea...

— Într-un compartiment de tren (trenul strălăbăta cimpia), un bărbat trecut de jumătatea...

Fănuș Neagu

Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Redactor șef: Nicolae Dan Frunțelot, Mihai Ungheanu (redactor șef adjunct)

REDACȚIA: București, Piața Scintilei nr. 1, tel. 17 32 89. ADMINISTRAȚIA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 14 95. Tiparul executat la: COMBINATUL POLIGRAFIC CASA SCITEI